

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3C/282/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204942
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Bejdová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2017:8613204942.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, v právnej veci žalobcu Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpený JUDr. Peter Škerlík, CSc., advokát, J. Ťatliaka 2051/8, 026 01 Dolný Kubín p r o t i žalovanému Štefan E., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, zastúpený JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, v konaní o návrhu žalovaného na obnovu konania vo veci Okresného súdu Svidník pod sp. zn. 6Ro/140/2011, takto

rozhodol:

- I. O d m i e t a žalobu žalovaného na obnovu konania.
- II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalovaný sa podaným návrhom na súd dňa 19.8.2013 domáhal, aby súd vydal uznesenie, ktorým by povolil obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p. /účinného do 30.6.2016/ v právnej veci v pôvodnom konaní žalobcu Slovak Telekom, a.s., proti nemu ako žalovanému o zaplatenie sumy 915,20 eura s príslušenstvom, ktorá bola vedená pod sp. zn. 6Ro/140/2011.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že tunajší súd v uvedenom konaní ho platobným rozkazom pod č. k. 6Ro/140/2011-33 zo dňa 2.8.2011 zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 915,20 eura, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 28.12.2010 do zaplatenia a trovy konania vo výške 54,50 eur. Právnymi titulmi uplatňovaného nároku žalobcu v konaní na okresnom súde bola Zmluva o pripojení spolu s jej dodatkami. Predmetné zmluvy uzatváral žalovaný ako spotrebiteľ pre svoju osobnú potrebu so žalobcom ako právnickou osobou, ktorá poskytuje elektronické komunikačné služby v rámci predmetu svojho podnikania. Pohľadávka žalobcu, o ktorej rozhodol okresný súd platobným rozkazom zo dňa 2.8.2011 č. k. 6Ro/140/2011-33 pozostávala z dvoch samostatne žalovateľných nárokov (elektronické komunikačné služby a dojednaná zmluvná pokuta). Právny vzťah, ktorý vznikol medzi ním a žalobcom má spotrebiteľský charakter, preto je v súvislosti s ním nutné aplikovať normy spotrebiteľského práva. Samotná skutočnosť, že okresný súd v konaní vôbec neuplatnil právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľa a tým nerešpektoval platný právny poriadok je dôvodom na povolenie obnovy konania. Považuje za nevyhnutné, aby spotrebiteľskú právnu úpravu aplikoval súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania. Odôvodňuje dôvod obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. „Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.“ Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a

zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.“ Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“ Žalovaný by teda mal povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v rovnakej a nezmenenej výške za akékoľvek porušenie svojich povinností v zmysle zmluvného vzťahu so žalobcom. Takáto zmluvná pokuta má nežiaduci rozmer, je neobhájiteľná a neprimerane ukracuje spotrebiteľa. Súdna kontrola štandardných formulárových zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl. Je podstatné a rozhodujúce, že ním napádaná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa. Rovnaká zmluvná pokuta bola ako neprijateľná judikovaná aj v rozsudku KS Prešov zo dňa 15.3.2012 č. k. 16Co/31/2012-42, rozsudku KS Prešov zo dňa 15.3.2012 č. k. 16Co/32/2012-46, rozsudku KS Prešov zo dňa 23.5.2012 sp. zn. 3Co/26/2012 a rozsudku KS Prešov zo dňa 21.6.2012 sp. zn. 7Co/36/2012. Navyiac súd o nároku žalobcu nemohol rozhodovať platobným rozkazom, pretože takýto postup bol v rozpore s ust. § 172 ods. 9 O.s.p.. Podľa § 172 ods. 9 O.s.p. „Ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.“ Poukázal aj na nesprávne poučenie v platobnom rozkaze o povinnosti žalovaného zaplatiť za odpor súdny poplatok, ktoré je v priamom rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a je poučením, ktoré pre priemerného spotrebiteľa môže mať odradzujúci charakter. Vzhľadom ku skutočnosti, že v skrátanom konaní súd nevykonal súdnu kontrolu neprijateľných podmienok, neprihliadal na neprijateľnú klauzulu, je možné v obnovenom konaní dosiahnuť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Dôvod obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. vidí v tom, že podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. „Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.“ Európska únia prikladá ochrane spotrebiteľa mimoriadny význam, čoho výrazom je čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv EÚ. Súdny dvor Európskej únie v doktrínálnej veci *Oceáno Grupo Editorial, Salvat Editorial*, C-240/98 až C-244/98 judikoval, že: „Účel článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu“ (bod 26 rozsudku). Súdnu kontrolu neprijateľných zmluvných podmienok (nekalých podmienok) ex offio judikoval Súdny dvor aj v ďalších svojich rozsudkoch: *Cofidis* C-473/00 (bod 32), *Mostaza Claro* C-168/05 (bod 38), *Godard* C-429/05 (bod 61), *Asturcom* C-40/08 (bod 32), *VB Penzügyi Lízing* C-137/08 (bod 56), *Pannon* C-243/08 (bod 32) a *Banco Espanol de Crédito* C-618/10

(bod 44). V uvádzaných rozhodnutiach Súdny dvor EÚ v krajinách, v ktorých nie je povinné zastúpenie advokátom, stanovil pre súdy povinnosť ex offio skúmať neprijateľné (nekalé) podmienky v spotrebiteľských zmluvách a spotrebiteľov nezaväzovať na plnenie z takýchto nekalých podmienok. Okrem už uvedeného z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci *C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA* proti *Joaquín Calderón Camino* zo dňa 14. 6. 2012 vyplýva, že právna úprava neumožňujúca súdu v konaní o vydanie platobného rozkazu preskúmať nekalú povahu zmluvných podmienok nie je v súlade s právom únie a že absolútna neplatnosť zmluvnej podmienky vylučuje právnu úpravu, ktorá by súdu

umožňovala obsah zmluvnej podmienky zmeniť následne potom, ako jej neprijateľnosť konštatuje. Napadnutý platobný rozkaz zo dňa 2.8.2011 č. k. 6Ro/140/2011-33 je v priamom rozpore s citovanými rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, čo zakladá dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že právo EÚ je nadradené vnútroštátnemu právu v súlade s princípom priority, musia byť aj vnútroštátne rozhodnutia v súlade s rozhodovacou líniou Súdneho dvora EÚ. S poukazom na uvedené tvrdí, že sú splnené podmienky pre povolenie obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a) a § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p.. Súčasne navrhuje, aby súd postupom podľa § 233 O.s.p. odložil vykonateľnosť napadnutého platobného rozkazu.

3. Tunajší súd vo veci rozhodol uznesením zo dňa 17. júna 2014 pod č.k. 3C/282/2013-35, tak, že povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Ro/140/2011 a zároveň nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu zo dňa 2.8.2011 pod č. k. 6Ro/140/2011-33. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie a Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 30.6.2015 zrušil uznesenie súdu 1. stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. V intenciách uznesenia krajského súdu prešov súd doplnil dokazovanie výsluchom zástupcu žalobcu, zástupcu žalovaného, listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

5. Zo spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Ro/140/2011 súd zistil, že žalobca dňa 26.7.2011 podal voči žalovanému na tunajší súd návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 915,20 eura spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne z dlžnej sumy od 28.12.2010 do zaplatenia a trovy konania. Právnym titulom uplatňovaného nároku žalobcu v konaní na tunajšom súde boli nároky vyplývajúce zo Zmluvy o pripojení č. 1467143 a dodatku k zmluve. Pohľadávka žalobcu vo výške 915,20 eura pozostávala zo sumy 417,29 eura za poskytnuté elektronické komunikačné služby a zo sumy 497,91 eura za dojednanú zmluvnú pokutu. Dňa 2.8.2011 súd vydal platobný rozkaz pod č. k. 6Ro/140/2011-33, ktorý prevzal žalobca dňa 10.8.2011 a žalovaný ho prevzal dňa 8.8.2011, odpor voči nemu žalovaný nepodal. Platobný rozkaz sa preto stal právoplatným dňa 26.8.2011.

6. Zástupca žalovaného uviedol, že v celom rozsahu zotrva na návrhu na obnovu konania vo veci Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Ro/140/2011. V súvislosti s právnym názorom a intenciami uvedenými v zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu v predmetnej právnej veci konkretizoval, resp. doplnil návrh na povolenie obnovy konania, a to v súvislosti s dátumom, kedy sa žalovaný dozvedel o dôvodoch obnovy konania. Tieto skutočnosti sa žalovaný dozvedel od svojho právneho zástupcu pri návšteve advokátskej kancelárii, kde zároveň svojmu právnenému zástupcovi podpísal plnomocenstvo. Tento deň je teda 15.8.2013, čo jednoznačne vyplýva z plnomocenstva, ktoré je súčasťou spisu. Právny zástupca žalovaného
3C/282/2013

- 4 -

poučil o tom, že vydaný platobný rozkaz je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, právnym poriadkom Slovenskej republiky a predostrel klientovi možnosť podať návrh na podanie návrhu na povolenie obnovy konania. Klient s týmto návrhom súhlasil, rozhodol návrh na povolenie obnovy konania na súd podať a právny zástupca v súlade s týmto pokynom dňa 19.8.2013 podal predmetný návrh. Čo sa týka ďalšej argumentácie krajského súdu, a to s ktorými rozhodnutiami je predmetný platobný rozkaz v rozpore, v tejto súvislosti poukázal na právnu argumentáciu uvedenú v dvoch aktuálnych rozhodnutiach krajského súdu týkajúce sa tohto istého žalobcu, teda Slovak Telecom, a.s., pričom rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo o povolenie konania týmito rozhodnutiami povolené. Jedna sa o uznesenie 6C/274/2013, 4Co/259/2015. Poukázal, príkladmi na dve rozhodnutia súdneho dvora, a to v právnej veci označenej ako Mostaza Claro a Oceáno Grupo Editorial. K argumentácii zástupcu žalobcu uviedol, že napokon na celú túto argumentáciu dávajú odpovede ním predložené rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Uviedol, že celá argumentácia žalobcu absolútne neguje možnosť podania návrhu na povolenie obnovy konania, pričom ani v najmenšom nezohľadňuje potrebné právne inštitúty aplikované v našom právnom poriadku na ochranu spotrebiteľa. Celá právna argumentácia je vhodná do sporu medzi rovnocennými partnermi, avšak nie ako v predmetnej právnej veci ako žalobca, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti je zastúpený silnou advokátskou kanceláriou a je znály práva a na druhej strane vystupuje bežný človek s minimálnym právnym vedomím. V tejto súvislosti na argument žalobcu, že žalovaný nepodal proti platobnému rozkazu odpor, aj keď takúto

možnosť mal, už ustálená judikatúra konštatuje, že takýto postoj nie je možné považovať za nejaký konkludentný súhlas, ale za rezignovaný postoj neinformovaného spotrebiteľa. Dodal, že je celkom nesporné, že v platobnom rozkaze bola priznaná zmluvná pokuta, ako neprijateľná zmluvná podmienka a súd aj napriek skutočnosti, že v tom čase mal povinnosť ex offio skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, v zmluve takúto kontrolu nevykonal a žalobca to napokon ani nespochybnil. Žalobca poukazoval aj na zásady, ktoré sú všeobecne aplikovateľné aj v našom právnom poriadku, a to na zásady, že neznalosť zákona neospravedlňuje, resp. že právo patrí bdelym, s čím je vo všeobecnosti možné súhlasiť, avšak nachádzame sa v spore spotrebiteľskej zmluvy a ako konštatujú najvyššie súdne authority, tieto zásady je pri dodávateľoch nutné aplikovať v najvyššej možnej miere a práve naopak pri spotrebiteľoch. Čo sa týka subjektívnej lehoty na podanie návrhu, uviedol, že žalobcovi je zrejmy rozdiel vzťahu advokáta a klienta. Advokát JUDr. Ambróz Motyka zastupoval klienta Združenie HOSS v pôvodnom konaní a na jeho žiadosť mu bol doručený právoplatný platobný rozkaz z roku 2011. Absolútne nerozumie, aký súvis má zastupovanie Združenia HOSS spoločné s návštevou žalovaného v auguste 2013, samozrejme žiadna súvislosť nie je, ani časová, ani logická, je to námietka absurdná. Vo vzťahu k dodržaniu subjektívnej lehoty uviedol, že argumentácia, ktorú prezentuje žalobca, vylučovala podanie návrhu v predmetnej právnej veci pri akejkoľvek skutkovej situácii. V rozhodnutiach Oceáno Grupo Editorial a Mostaza Claro, na ktoré poukazuje a s ktorými sa žalobca mal možnosť oboznámiť, nakoľko sú spomínané a citované po podanom návrhu, boli vydané dávno pred právoplatnosťou platobného rozkazu. Ak sa nemýli, rozhodnutie Oceáno Grupo Editorial je z roku 1998 a rozhodnutie Mostaza Claro je z roku 2005. Argumentácia o plynutí subjektívnej lehoty od dátumu zverejnenia vo vestníku je teda absolútne nelogická. Platobný rozkaz predsa nadobudol právoplatnosť v roku 2011. Spomínanú argumentáciu generálneho advokáta, na ktorú poukazoval žalobca rešpektuje, avšak absolútne sa s ňou nestotožňuje. Poukázal na záver prof. JUDr. Jána Mazáka, ktorý bol rovnako generálnym advokátom a tento názor je uverejnený aj v komentári k OSP v systéme Aspi. Pričom citoval: „ak vezmeme do úvahy, že rozsudky 3C/282/2013

- 5 -

súdneho dvora alebo súdu 1. stupňa pred 1. májom 2004 z prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka, potom táto subjektívna lehota je tiež viac-menej otvorená, lebo použitie rozsudku v inom než slovenskom jazyku znemožňuje uplatnenie takého dôvodu obnovy konania. V tejto spojitosti je nejasné, ako preukazovať, kedy sa navrhovateľ dozvedel o rozsudku, ktorý by mal byť dôvodom obnovy konania, lebo od navrhovateľa nemožno spravodlivo očakávať, aby sledoval celú judikatúru súdneho dvora ďalších dvoch komunitárnych súdov. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že súd pokiaľ vôbec nevykonal nijaké dokazovanie, mal vychádzať z tvrdenia navrhovateľa a dospieť k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná. V predmetnej právnej veci však súd dodržanie subjektívnej lehoty zisťoval a v tejto súvislosti aj vykonal dokazovanie. Naozaj bezpochybným a relevantným dôkazom o dodržaní subjektívnej lehoty nie je možné mať dôkaz, ktorý by bol bez akýchkoľvek pochyb, avšak v predmetnom právnom spore je z logických súvislostí zrejmé, že žalovaný ako človek, ktorý nemá právne povedomie sa o tejto skutočnosti dozvedel od svojho advokáta, pričom v spise je založený listinný dôkaz, a to plnomocenstvo, na ktorom je uvedený aj presný dátum. Z uvedeného dôvodu je preto podľa nášho názoru subjektívna lehota dodržaná a rovnako je dodržaná aj objektívna lehota, nakoľko napádaný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť v roku 2011. Čo sa týka argumentácie o názore ústavného súdu JUDr. Ľalíka, tak uviedol, že išlo o odlišné stanovisko jedného sudcu a teda celkové právne názory ústavného súdu a väčšiny sudcov sú absolútne odlišné. Z uvedeného dôvodu považoval podaný návrh za dôvodný a navrhol, aby mu súd v celom rozsahu vyhovel.

7. Zástupca žalobcu uviedol, že návrh na obnovu konania navrhuje zamietnuť a pokiaľ ide o tvrdenie zástupcu žalovaného, uviedol, že to, kedy sa dozvedel žalovaný o obnove konania, resp. o jej dôvodoch, je stále len v polohe tvrdenia a ničím nie je preukázané, že takéto tvrdenie treba aj preukázať. Svedčí o tom aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 29.2.2016. Dodal, že pokiaľ sa týka dôvodov povolenia o obnove konania, ktoré uvádzal žalovaný, len odkazom na dve rozhodnutia Európskeho súdu má za to, že ani týmito rozhodnutiami nie je možné preukázať na existenciu dôvodov na obnovu konania. Jednak pretože boli málo konkretizované. Uviedol, že aj keď rozhodovanie súdov Slovenskej republiky je rozporné, poukázal na dve rozhodnutia Krajských súdov a to rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.45Cob/9/2013 a rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn.6Co/106/2013. Uviedol, že návrhom na obnovu má za to, že ani v konaní nebola preukázaná

žiadna skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod na povolenie obnovy konania a že návrh nebol podaný v zákonných lehotách. Zdôraznil, že hoci neexistujú žiadne relevantné dôvody na povolenie obnovy konania, považoval za potrebné zdôrazniť a doplniť, prečo nemožno návrh považovať za podaný v zákonnej lehote. A nepodanie návrhu v zákonnej lehote je postačujúcou skutočnosťou na to, aby súd návrh zamietol, pretože tvrdenie nie je možné považovať za dôkaz. Vyplýva to z aktuálnej právnej praxe, ktorá sa potvrdila aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn.4Cdo/133/2015 zo dňa 29.2.2016. V tomto rozhodnutí je uvedené, že dodržanie tak subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty je povinný ten, kto tvrdí, že je zachovaná a aj dostatočne preukázať dôkazmi. Tvrdenie žalovaného, že sa dozvedel o dôvode obnovy náhodne v auguste v roku 2013, považuje za nedôveryhodné. To najmä preto, že ten istý právny zástupca, ktorý ho zastupuje v tomto konaní, si ešte 30.8.2011 vyžiadala od súdu žalobu aj s prílohami, v podstate spis, ako zástupca združenia HOSS, na čo mu súd 12.9.2011 nezákonne zaslal už právoplatný platobný rozkaz, ktorý sa stal právoplatným dňa 26.8.2011. Následne potom 15.8.2013, teda takmer po 2 rokoch bolo podpísané plnomocenstvo, v ktorom žalovaný 3C/282/2013

- 6 -

splnomocnil JUDr. Motyku na podanie návrhu na obnovu konania. Táto skutočnosť spochybňuje tvrdenie žalovaného o tom, ako a kedy sa o dôvode dozvedel. Preto s týmto tvrdením možno nakladať len ako s účelovým a nie ako vierohodným. Treba tiež povedať, ani v prípade, že ak by žalovaný preukázal úplne nesporne, že o dôvodoch na podanie návrhu na obnovu konania sa dozvedel vtedy keď tvrdí, teda 15.8.2013, nemohlo by to zakladať počiatok plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty, a to ani v súvislosti so žiadnym dovtedy mu neznámym rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie. Má za to, že aj tieto dve rozhodnutia, ktoré uviedol a predložil zástupca žalovaného nie je možné považovať za dôkaz o existencii dôvodov na obnovu konania. Poukázal na to, že hoci súdna prax nie je celkom jednoznačná, prevláda názor, že subjektívnu lehotu, resp. jej začiatok plynutia je potrebné posudzovať reštriktívne. To preto, že v zákone § 228 ods. 1 písm. najmä e/ bývalého OSP nebola, a ani v CSP nie je žiadnym spôsobom stanovený počiatok jej plynutia. Zdôraznil, že nie len väčšina slovenských súdov, napr. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn.24Co/425/2013 zo dňa 24.6.2014, ale aj pán Yves Bot, generálny advokát Európskeho súdneho dvora, zastáva názor, že lehota subjektívna začína plynúť odo dňa zverejnenia rozhodnutia príslušného súdneho dvora. Poukázal na návrhy generálneho advokáta vo veci Fallimento OlimpiClub C-2/08 bod 64. Názor pána Bota, i keď čiastočne korešponduje, je ešte reštriktívnejší ako názor, z ktorého vychádza. Teda subjektívna lehota začína plynúť 21. dňom od zverejnenia rozhodnutia v Úradnom vestníku Európskej únie. Teda tak, ako to vyjadril aj v rozhodnutí sp. zn. 41Cob/9/2013 z 27.6.2013 Krajský súd v Banskej Bystrici, ktoré predložil súdu. Poukázal pri tom na to, že aj podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie citoval : „o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka; domnienka o znalosti uverejnených právnych právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná“. Uviedol, že žalovaný nevyužil možnosť podať proti platobnému rozkazu sp. zn. 6Ro/140/2011-23 zo dňa 2.8.2011 odpor, a preto tento nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26.8.2011. Má tiež za to, že ak účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Ďalej účastník konania sa má starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené a aby na ne označil aj dôkazy. Tu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.2Cdo/96/2008 zo dňa 29.9.2009. Žalovaný mal vyvíjať potrebnú snahu na ochranu svojich práv najneskôr v čase uplynutia lehoty na podanie odporu, pričom jeho námietkami by sa súd bol zaoberal po zrušení platobného rozkazu na pojednávaní. Je na účastníkovi súdneho konania, aby dbal o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti. Už v starom rímskom práve platila zásada Vigilantibus iura scripta sunt, že práva patria bdelym. Táto zásada platí dodnes. Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.3Cdo/193/2010 zo dňa 24.11.2011, v ktorom súd podrobne, ako aj v iných rozhodnutiach poukazuje na všeobecne známe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. aj sp. zn. 4Cdo/83/99, publikované aj v časopise zo súdnej praxe č. 15/2000, v ktorom uvádza, že vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhu na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP. Ďalej tiež, že návrhom na obnovu konania, ale nie je možné domáhať sa nápravy prípadných pochybení právnych vecí. Odkázal aj na časopis zo súdnej praxe 15/2002. Do pozornosti dal aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/9/2013 z 27.6.2013, ktorým tento zmenil rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš a zmenu

okrem iného zdôvodnil : „ odvolací súd uvádza, že návrh na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predpokladá vyčerpanie riadnych
3C/282/2013

- 7 -

opravných prostriedkov, ku ktorému zo strany navrhovateľky nedošlo.“ Rovnaký názor vyslovil aj Okresný súd Svidník v uznesení sp. zn. 2C/8361/2013 z 12.2.2014, ktorého správnosť potvrdil aj Krajský súd Prešov uznesením sp. zn. 14Co/66/2014 zo dňa 4.11.2014, v ktorom zdôvodnil zhodne a uviedol z neho: „obnova konania nie je opravným prostriedkom, ktorým možno dosiahnuť nápravu nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktorá má pôvod v nesprávnom postupe súdu, alebo je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Na nápravu nesprávneho rozhodnutia v takýchto prípadoch slúži odvolanie (ako riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu).Obnova konania je prostriedkom na opravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu, ale okolnosťami, ktoré účastníkovi objektívne neumožnili použiť skutočností rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní. Alebo nemožnosťou vykonať dôkazy v pôvodnom konaní. V skutočnosti uvedeného charakteru žalovaná v návrhu neuvádza. V pôvodnom konaní mala možnosť podať odpor proti platobnému rozkazu, v rámci ktorého mala možnosť uviesť všetky skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktorými spochybňuje nárok žalobcu. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočností, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ OSP, nemožno hovoriť tam, kde odpor podaný nebol. Ako vyplýva aj zo zrušovacieho uznesenia krajského súdu, za dôvodné je potrebné považovať preukázanie dodržania lehôt, k tomu si myslí, že stále neprišlo osobitne, čo sa týka trojmesačnej subjektívnej lehoty. Opätovne zdôraznil, že právny poriadok Slovenskej republiky v duchu zásady Res iudicata, ako esenciálnej zásady garantujúcej právnú istotu povolenia obnovy konania limituje aj trojmesačnou subjektívnou lehotou. Tu opakovane poukázal na to, že trojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začína plynúť 21. dňom od zverejnenia rozhodnutia v Úradnom vestníku Európskej únie, pretože týmto dňom sa ono stáva záväzným pre každú fyzickú aj právnickú osobu. Poukázal tiež na článok 297 ods. 1, ods. 3., veta zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodne je to článok 254 zmluvy o Európskych spoločenstvách), podľa ktorej sa rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie a nadobúdajú účinnosť aj voči fyzickým osobám dňom, ktorý je v nich stanovený, alebo ak takýto deň stanovený nie je, 20. dňom po ich uverejnení. Má za to, že aj rozhodnutia, ktorých sa dovoľáva žalovaný na pojednávaní, sa stali voči nemu účinnými najneskôr 21. dňom po ich zverejnení v Úradnom vestníku Európskej únie, a aj keď momentálne neviem povedať presný dátum zverejnenia, z iných sporov o povolenie obnovy konania, v ktorých zastupuje, je presvedčený, že tieto rozhodnutia boli vydané v termíne, ktorý nerešpektuje tvrdenie žalovaného, že môžu byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Uviedol, že žalovaný bol v pôvodnom konaní pasívny, nevyužil možnosť podať odpor voči platobnému rozkazu a vzhľadom na uvedené má dôvodné podozrenie, že ani návrh na obnovu konania v skutočnosti neprezentuje jeho vôľu, ale prezentuje vôľu iného subjektu. Tu tiež ešte poukázal na to, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a nemožno ju pojať ako ochranu za každú cenu. Dal do pozornosti aj stanovisko ústavného sudcu JUDr. Milana L'alíka prezentované v náleze I.US 547/2012 podľa ktorého citoval: „považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne dôsledky za svoje adekvátne konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu. (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýhovný,
3C/282/2013

- 8 -

paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilanti bus iura neminem leadere a pod., ktoré by mali platiť aj pre „privilegovaného spotrebiteľa“. Opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevymoženia ani len elementárneho nároku, bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného, existujúce bagatelné spory tak zahŕňajú všetky súdy Slovenskej

republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov práva, právo, právny poriadok, a tým aj právny štát (článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

8. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

9. Podľa § 397 CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak
a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

10. Podľa § 398 CSP, žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

11. Podľa § 399 CSP, žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu, alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

12. Podľa § 400 CSP, žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

3C/282/2013

- 9 -

13. Podľa § 403 ods. 1 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

14. Podľa § 403 ods. 2 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

15. Podľa § 404 CSP, za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1 po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak

a) bol trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v civilnom súdnom konaní priznalo právo, neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,

b) nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť, alebo

c) ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e).

16. Podľa § 410 CSP, žalobu na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii.

17. Podľa § 413 ods. 1 CSP, súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak
a) bola podaná oneskorene,
b) bola podaná neoprávnenou osobou,
c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,
d) ide o dôvod uvedený v § 129 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>>
alebo
e) je zjavne nedôvodná.

18. Žalovaný podal žalobu o obnovu konania podľa § 228 ods.1 písm. a), e) O.s.p. (teraz § 397 písm. a), e) CSP).

19. Žaloba na obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži k tomu, aby mohol byť znova prejednaný právoplatne skončený spor. Nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa zásadne má docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania, resp. odporu. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných rozhodnutí, ak existujú natoľko závažné okolnosti, ktoré spochybňujú správnosť rozhodnutia, že dodržanie právnej istoty ustupuje.

20. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy. Prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je taktiež dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 397 CSP.

21. Žalobu na obnovu konania podal žalovaný podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. (teraz § 397 písm. a) CSP), podľa ktorého sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej
3C/282/2013

- 10 -

viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Dôvody obnovy konania, ktoré uviedol žalovaný spočívali v tom, že odporca by teda mal zaplatiť zmluvnú pokutu v rovnakej a nemenenej výške za akékoľvek porušenie svojich povinností v zmysle zmluvného vzťahu so žalobcom, takáto zmluvná pokuta má nežiadúci rozmer, je neobhájiteľná a neprimerane ukracuje spotrebiteľa. Taktiež o nároku žalobcu nemohol súd rozhodovať platobným rozkazom, pretože takýto postup bol v rozpore s ustanovením § 172 ods. 9 O.s.o.. Súd zistil, že dňa 2.8.2011 súd vydal platobný rozkaz pod č. k. 6Ro/140/2011-33, ktorý prevzal žalobca dňa 10.8.2011 a žalovaný ho prevzal dňa 8.8.2011, odpor voči nemu žalovaný nepodal. Platobný rozkaz sa preto stal právoplatným dňa 26.8.2011. Súd je toho názoru, že obnovou konania nemožno napadnúť ani prípadne nesprávne právne posúdenie vecí, tie sa dajú napraviť v rámci odporu, odvolania, dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania, alebo v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom (Nález Ústavného súdu II. ÚS 161/2012-15). Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalovaného, že by právoplatné rozhodnutie malo byť zrušené len preto, že iný súd v inej veci a medzi inými účastníkmi zaujal iný názor. V tomto prípade by riadne opravné prostriedky tým stratili svoj význam. Nečinnosť účastníka nemôže byť napravná podávaním návrhu na obnovu konania a žalovaný bol v tomto prípade nečinný, čo bolo nesporne preukázané. Taktiež žalovaný podal žalobu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. (teraz § 397 písm. e) CSP) podľa ktorého je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné. Dôvody obnovy konania, ktoré uviedol žalovaný spočívali v tom, na čo poukázal žalovaný, že Európska únia prikladá ochrane spotrebiteľa mimoriadny význam, čoho výrazom je článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článok 38 charty Základných práv EÚ. Žalovaný poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-240/98 až 244/98-Oceáno Grupo Editorial SA a Rocio Murciano Quintero zo dňa 27.6.2000, kde poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky. Taktiež poukázal na rozsudok súdneho dvora vo veci C-168/05-Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL zo dňa 26.10.2006, s poukazom na neprijateľné zmluvné podmienky. Súd v danom prípade sa zaoberal včasnosťou podania návrhu na obnovu konania s poukazom na § 230 ods. 1 O.s.p./, teraz § 403 ods. 1 CSP/ s tým, že žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote

3 mesiacov, od kedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa kedy ho mohol uplatniť. V priebehu konania žalovaný uviedol, že sa o dôvode obnovy konania dozvedel dňa 15.8.2013 od svojho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku, pri návšteve advokátskej kancelárie, kde zároveň svojmu zástupcovi podpísal aj plnomocenstvo, ktoré je zo dňa 15.8.2013. S tým, že zástupca žalovaného ho poučil o tom, že je vydaný platobný rozkaz v rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, právnym poriadkom Slovenskej republiky, a predstrel klientovi možnosť podania návrhu na povolenie obnovy konania s čím klient súhlasil a zástupca v súlade s týmto pokynom dňa 19.8.2013 podal predmetný návrh na obnovu konania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-240/98 až 244/98-Oceáno Grupo Editorial SA a Rocio Murciano Quintero je zo dňa 27.júna 2000, a rozsudok súdneho dvora vo veci C-168/05-Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL je zo dňa 26.10.2006, pričom platobný rozkaz Okresného súdu Svidník zo dňa 2.8.2011 pod č. k. 6Ro/140/2011-33 nadobudol právoplatnosť dňa 26.8.2011, teda pokiaľ sa týka uvedených rozhodnutí, tak predmetné rozhodnutia súdneho dvora boli dávno v platnosti v porovnaní s platobným rozkazom, ktorý nadobudol právoplatnosť až v roku 2011. V danom prípade tvrdenie žalovaného, že sa o dôvodoch obnovy konania dozvedel až 15.8.2013, podľa súdu nie je možné považovať za relevantný dôkaz, pričom súd neobdržal od 3C/282/2013

- 11 -

žalovaného žiadny presvedčivý dôkaz o tom, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy konania. Preto sa s tým súd nestotožnil a teda dátum 15.8.2013 podľa súdu nemohlo byť dátumom, ktorý zakladal začiatok plynutia subjektívnej 3-mesačnej lehoty. Podľa súdu žalovaný mal vyvíjať potrebnú snahu na ochranu svojich práv najneskôr v čase uplynutia lehoty na podanie odporu, pričom jeho námietkami by sa bol súd zaoberal po zrušení platobného rozkazu na pojednávaní. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže žalovaný nepreukázal včasnosť podania návrhu na obnovu konania, len tvrdil určité skutočnosti, ktoré nie sú dôkazom, preto súd vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odmietol žalobu žalovaného na obnovu konania.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu jej úspechu vo veci.

23. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

P o u č e n i e:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresný súd Svidník. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

3C/282/2013

- 12 -

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Vo Svidníku, dňa 26. januára 2017

JUDr. Anna Bejdová

sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Dana Artimová